

Джефри Дивър

**СБОГОМ
И ДО СКОРО**

EPA

I.

ЖЕНАТА НА СКАЛАТА

1.

Имаше две-три секунди, за да реши накъде.

Наляво? Или надясно?

Завой към храстите, или по тесния банкет, който завършва в канарите?

Наляво!

По инстинкт...

Колтър Шоу завъртя кормилото на седана کیا и едновременно внимателно натискаше спирачката, за да избегне поднасянето на колата. Стрелката на скоростта сочеше четиресет и това беше разумна скорост, тъй като пътят лъкатушеше сред висока планина. Блъсна се в шубраците и едва сега видя скалата, скрита зад тях, която се стовари изневиделица пред колата. Беше сюрреалистично – очакваше падането да е съпроводено от тътен, но всъщност не чу нищо подобно.

Добре че зави наляво! Инак щеше да се забие директно в скритата зад кафявите храсталаци гранитна стена.

Шоу винаги отделяше специално внимание на процента на грешките при вземане на професионални решения, но също така знаеше, че понякога просто трябва да хвърлиш заровете и да видиш резултата.

Сега просто беше заклещен в колата.

Отляво се бе разстлало истинско море от махония – или както още го наричат, орегонско грозде... Доста поетично наименование, ако не си изпитвал на гърба си острите като шишове бодли на растението. Вратата до шофьорското място

пък се оказа затисната от рехавите юнски цветове на жълтия петолистник и от храстите форзиция.

Шоу побутна вратата няколко пъти и си даде ясно сметка, че нападателят е изчислил времето изумително точно. Няколко секунди по-рано или няколко секунди по-късно, и китата щеше да се сплеска под скалата. Уошингтън Стейт наистина имаше славата на място с голяма сеизмична активност, но напоследък нямаше трусове, така че голямата канара се беше изгърколила на пътя съвсем неслучайно. А беше и чудесно оръжие срещу преследвача на въоръжен престъпник, който бяга от закона.

Шоу обаче поддържаше чудесната си физическа форма с алпинизъм. Опитва да натисне яко вратата, ала тя се отвори едва около педя и половина. И в този момент чу шумолене иззад скалата на пътя. Онзи, който я беше бутнал, явно се приближаваше. Беше сигурен, че видя и металния блясък на оръжие.

Син на сървайвър, а и самият той сървайвър, Шоу знаеше стотици начини да измами смъртта. Освен алпинист, беше много добър и в планинското колоездене, така че нямаше затворник или убиец, който да може да му избяга. Около него и денем, и нощем се носеше диханието на смъртта, но тя не го плашеше. Страхуваше се единствено от това да не осакатее... Да не остане завинаги неподвижен, сляп или глух.

Като млад прякорът му беше Дръзкия. Сега обаче беше професионално дързък и абсолютно ясно си даваше сметка, че инвалидността означава край. На всичко.

Шоу натисна вратата с всички сили.

Хайде, още малко! Още милиметър.

Да!

Не...

Портфейлът в задния му джоб се заклеши, видя, че нападателят спря до храстите и вдигна пистолет. Чу се изщракване. Значи е револвер, мина светкавично през ума му тази мисъл. При това голям.

След изстрела отвсякъде се посипаха зелени листа и куршумът разпръсна рохкава пръст на една крачка пред Шоу.

Щрак. Отново изстрел.